

Ив. Кирилов — Блен и Страх

Ранна есенна вечер наднича през порутени прозорци в запустелият Хаджи Генин дом. В къщи е разтворена вратата към трема, стените са изпокъртени; иконостаса клюмнал на една страна в къта до камината; огнището, заплескано от дждове, опрашено, окъдено — сега е оазрено от буен огън, в жеравата на който е поставено гърне с нещо за варене.

През отворените врата се мерка в здрача вжн: буренясъл двор, чешмата, която е пресъхнала; а зад нея, в средата на двора, се издига грамада камъни, нахвърлени без ред.

Ветарът извива над куминя; изпищява под ниска стреха и се сборичква с безлистни вейки в градината, които почват да се вжлнуват и шумят страшно, самотно. По горния кат на къщата се разтракват провиснали изпочупени капаци по прозорците и през отворените врата хлупва вятър към огнището.

I.

Баба Краса. (Като се обръща, надига се да стане) — Ненадухал се!

Отива до вратата, затваря ги и пак се повръща край огъня. Натрупва дърва и запушва луличка с тютюн.

Дълго мълчание.

Далеч се чува, че черква клепа за вечерня.

Баба Краса се кржсти и оборва глава, като ѝ прави молитва. После пак се прекръстя и с въздишка произнася:
— Тъй ли е било некога!

Огъня почва да гасней.

Дълго мълчание.

Ветарът се усилва.

Баба Краса. (Стъква огъня и като запушва луличка, вгледва се през куминя и слуша виеето на вятара).

— Ще се развали времето.

В това време кукумявката се обажда над куминя.)

Надига се и като удря куминя с дърво, глчи: хжш, поразата! Нема за тебе пусти гори тилиейски, ами пак си кундисала тук. . . . Едно време мяука, мяука до като. . . . сега за какво!
(Пак се чува кукумявката)

„Родна Мисъл“ 10

Родна Мисъл. год II, кн. IV.